

III. felvonás

A Bukás Ára, s Fizetsége

7. fejezet

A Nagy Titok

Fenn nem is emlékszik már, hogy mikor fordult meg utoljára egy lázadó cirkáló hídján – hiányzott is neki ez az érzés. Jól ismerte a híd közepén pöffeszkedő moncalát, holott még csak kevésszer találkozott vele.

- Jaris Fenn, jöjjön közelebb – mondta a férfi türelmetlenkedve.

Az ex-jedi kíváncsian odaballagott mellé, aztán megtorpant. Ahhoz képest, hogy már – és még – nem állandó eleme a Lázadásnak, úgy húzta ki magát, mintha csak egy daliás oszlop lenne. Az admirális rá sem hederített.

- Mit akar, Qua admirális úr? – köszörülte meg a torkát Jaris.

A moncala tapsolt egyet, mire egy hologram kezdett kibontakozni az egyik jókora holoterminál felett. Egy ősrégi, romokban heverő templomot mutatott, amelyen az égadta világon semmi érdekes sem látszott. De, mivel ott van az orra előtt, biztosan fontos lehet valamilyen szempontból

- A Jorak templom, az Ankra bolygó egy elhagyatott csücskén található, ha távozik, továbbítjuk önnek a koordinátákat. A planétáról elég annyi, hogy nagyrészt zöld, és egy rakás lakik rajta az összes népből, ami valaha is meghonolt a környékbeli szektorokban. Barátságosak, de csak látszólag.

- És mi a feladat? – kezdett türelmetlenkedni Fenn.

- Hallotta már azt a nevet, hogy Invinicible? Hát persze, hogy nem, a magafajtat nem informálják ilyen jól. Egyelőre elég annyi, hogy hatalmas fenyegetést jelent ránk, ezért Mon Mothma mindenképpen el akarja pusztítani; és amit ő akar, azt mi is. De egy támadáshoz tudni kéne, hogy hol építik a prototípust.

- Építik? Ilyen kétségbeesettek lennének?

- Nem, csak rengeteg a pénzük és sok a munkásuk, hamar össze tudnak dobni bármit, amit csak szeretnének. Mi meg szeretjük felrobbantani őket. Akárhogy is, egy emberünk megszerezte a helyzetét, sajnos a hajóját lelőtték, ő nem élte túl a zuhanást. Odaküldtünk még valakit, egy önhöz hasonló félnótást, és ő megállapította, hogy az információnak nyoma veszett, mert valaki kitörölte az adatokat a sikló komputeréből... De előbb lemásolta. Az emberünk teljesen biztos volt ebben.

- Hogy jön ide a templom? – vakarta a fejét Jaris.

- Az utolsó üzenetében azt állította, hogy bárkik is lopták el, abba a templomba rejtőztek el. Az ön feladata egyszerű: menjen oda a maga kis bandájával, aztán nézze meg, kik azok a gazemberek. Az információt mindenféleképpen kézbesítse, minden más másodlagos prioritású. És, ha lehet, derítse ki, mi lett az emberünkkel.

- Öhm, mennyi ideje is történt ez az eset?

- Két hete, de ez a fajta ember minden nap jelentkezik, ebből tudjuk, hogy rá már nem számíthatunk. Akad még egyéb kérdése, Jaris Fenn?

- Nem, ennyi elég lesz. Vegye úgy, hogy máris teljesítettem a küldetést...

***

Mira csendesen ült a kabinjában, gondolkodott, és most bizony van min agyálnia a fiatalnak. Hedvig még él. Amikor először ment el a huttok búzós holdjáról, akkor elbúcsúzott tőle, és megígérte, hogy még biztosan meglátogatja néhányszor. Ez nem

úgy jött össze, ahogy eltervezte. Csak akkor tudott visszamenni a Nar Shaddára, amikor elszakadt Sigiltől, és megindult a társai után, mert éppen útba esett. Aznap visszament az étteremhez, ami már bezárt, Sladeket pedig sehol sem találta, ahogyan Hedviget sem. Kérdezősködni kezdett, és a népek azt mondták, hogy már mind a ketten meghaltak, ezért is lepődött meg, hogy Sladek lett Zeknos új „hentes”.

Ha ő azt mosta, hogy Hedvig él, és az Ankrán van, akkor biztosan így van.

- Szia, Mira! Min gondolkozol? – nézett be Selene a nyitott ajtón.

- Szia, jövendőbeli mostoha anya – vetette fel az érdekes helyzetet Mira. – Semmin, csak dolgokon... tudod, a múlt dolgain. Miért?

- Beszelnünk kell – eközben leült a lány mellé, az ágy szélére.

- Már rosszul kezdődik – sóhajtott egyet Wess.

- Az is – szögezte le a nyilvánvalót a twi'lek. – A palotáról van szó.

- Már megint? Nézd, nem akarok a táncról beszélni... ez az én lelkem.

- Nem erről van szó, hanem arról, hogy megtehetted egyáltalán. Biztos rájöttél már, Fenn miért haragudott rád, amikor megmentetted azt a lányt.

- Még nem... de te biztos tudod.

- Régen, még kiskoromban, mindig késő este jártam haza. Az apámat minden éjjel kirázta a hideg, beleborzongott abba, hogy mi történhet velem esete 11 után, azokon a szűk sötét utcákon. Nem hangzik komoly dolognak, vagy nagydolognak, de ha egy szülő igazán szereti a gyermekét, akkor félti is.

- És ennek mi köze van, úgy bármihez is?

- Mert Fenn szeret téged. Már nem élnél, ha másképp lenne. El tudod te képzelni, hogy ő mit érzett azokon a napokon? Tudta, hogy egy olyan helyre mentél ahol a hozzád hasonló lányokat rendszeresen bántalmazzák. Minden egyes nap minden percében benne volt, hogy téged éppen megütnek, vagy még rosszabb dolgokat művelnek veled. A te ötleted volt, önként vállaltad, de akkor sem tudod elképzelni, hogy mennyire aggódott érted.

- Már megbocsátotta, csak mondom.

- Az lehet, de elsiklottál egy fontos dolog felett. Ha valaki annyira szeret és félt, mint Fenn, akkor hogy engedhetett el? Nincs az az Isten, nincs az a cél, hogy én ezt támogassam. Most, ezzel nem arra céloztam, hogy jó eséllyel a szülőd leszek.

- Akkor miért engedett el?

- Ez a gond. Már korábban is megfigyeltem, de szőnyeg alatt tartottam a dolgot. Azonban, most már jobb lesz, ha téged is bevatlak: Fenn nem tud ellentmondani neked. Ez egy elég veszélyes dolog, ha a mi helyzetünket nézzük. Ő jó kapitány, de ha te a képbe kerülsz, elveszti az eszét. Nélküled pedig még rosszabb az egész.

- Akkor most... azt akarod... vagy, mit akarsz tőlem?

- Nézd, már visszanyerted a bizalmamat, ezért mondom ezt el neked. A hatalom veszélyes, főleg ilyen körülmények között. Te manipulálni tudod őt, úgy, ahogy csak jónak látod, ezért arra kérlek, ne hagyd, hogy hülyeséget csináljon!

- És mi van, ha én akarok hülyeséget csinálni?

- Ne tedd. Úgyis fogsz, de... nézd – sóhajtott egy mélyet –, én csak óvni akarom őt, óvni akarlak benneteket. Most először már lenne esélyünk. Ha távol maradunk a Hutt

szektortól, akkor senki sem akar megölni minket. Ha minden így marad, akkor nyugodtan élhetnénk az életünket; te én, ő, meg a többiek. Jó sors lenne.

- Tudom, „*anyu*”, én is ezen vagyok.

- Az lehet, de mindketten tudjuk, hogy Fenn most Qua admirálissal beszél. Egy veszélyes megbízatásról tárgyalnak, újabb kalandok, újabb fenyegetésekkel. Már így is olyan szerencsések vagyunk, hisz mind élünk. De nem tudom, meddig tart ez a fajta szerencse. Szóval, dióhéjban, azt akarom, hogy ne menjünk.

- Akkor mondd meg neki – ingatta a fejét Mira. – Az, hogy szeret engem, nem jelenti azt, hogy manipulálni fogom. Ha problémád van, mondd meg neki, és vagy meghallgat, vagy nem. Ebben nem veszek részt.

- De azt fogja tenni, amit te mondasz.

- Én pedig azt fogom mondani, amit egyébként is mondanék, mert az így helyes.

- Viszont... – ekkor a lány félbeszakította őt.

- Nézd, ennek a történetnek már közeleg a vége. Ha happyend lesz, és remélem, hogy az lesz, akkor te leszel a nevelőanyám. Eddig jól megvoltunk egymással, kedves vagy velem, rendes, meg minden, de ne akarj rávenni ilyesmire, bármennyire is félted őt! A lánya vagyok, félted, de nincs jogom hozzá, hogy szánt szándékkal irányítsam!

- Rendben, akkor felejtjük el.

- Amúgy...

- Visszajött! – szakította félbe őket Carlos. Izgatott volt, hiszen Fenn most egy új, izgalmas küldetést akar az orruk elé tární. Az sosem rossz, mindig marad utána egy szép emlék, legalábbis többnyire. De mennyi esélye van, hogy ennek rossz vége lesz?

- Na, most meglátjuk, hogy hol visszük vásárra a bőrünket – kelt fel Selene.

Mira is összeszedte magát, aztán odasietett az ex-jedihez.

- Na, mi volt? – érdeklődött izgalommal a szívében.

- Qua admirális az Ankrához utasított minket. Egy romos templomban fogunk kutakodni néhány tisztílt bűnöző után, tudják, hogy hol van az Invincible prototípusa. Odamegyünk, leölünk vagy három banditát és máris elpusztíthatják azt a vackot. Könnyű meló, jó pénzért. De azért megpróbálunk minél kevesebbet kockáztatni.

- Az Ankra? – csillantak fel Mira zöld szemei.

- Ismered? Nem is tudtam – lepődött meg Fenn.

- Odament Hedvig. Légyszi, mester, keressük meg őt is! – unszolta a fital. Nem manipulálta őt szándékosan, mindenféleképpen kérlelni kezdte volna.

- Ő még él? – dülledek ki még jobban a férfi szemei.

- Ki az a Hedvig? – szállt bele a kérdezősködésbe Selene is.

- Az egyik barátja, még a Nar Shaddáról – azzal a lány felé fordult. – Oké, mondd meg, hogy hol van, és meglátjuk, mit tehetünk. De nem fogunk keresztülmenni érte egy hadseregen! *Csak te, mert te mindenképpen mennél, ha meg te mész, akkor nekem is mennem kell, ha meg én megyek, akkor a többiek is. Ah... mi lesz ebből?*

- A Darason, az a bolygó fővárosa, csak ott élnek gazdagok. Tudtommal nincs nagy bajban, ezért én is elég leszek. Csak rakj ki ott, csináljátok meg a melót, aztán majd felvesztek, amikor végeztetek. Hamar meg fogom találni.

- Nem... – nézett az Erőbe Fenn. – Valami Sötétet érzek ezen a helyen, valami gonoszat, és a nyakamat tenném rá, hogy az a templomban lesz. Az Invincible fontosabb, mint én vagyok, de nem tehetek kockára mindent. Bőven elég lesz akkor, amikor a Lázadás felrobbantja azt a szörnyeteget.

- Oké, mi a nagy terv? – tekintett rá Selene kedvesen.

- Kiteszlek titeket a Darasnál, én pedig elintézem a küldetést.

- Mi van?! – csattant fel Selene is, és Ventris is.

- Oda nem mehetsz egyedül!

- Én vagyok az Ex-Jedi, oda megyek és azt csinálom, amit csak akarok, és úgy, ahogyan csak jónak látom. Ti vagytok a mindenem, nem akarom kockáztatni a sorosotokat. Hedvig felkeresése sem lesz egyszerű feladat, sosem szokott az lenni.

Erre Selene megbökte Mirát. A lány tudta, mit várnak el tőle.

- Biztos, hogy ezt akarod? – kérdezte harsányan.

- Igen, ezt akarom – szögezte le határozottan Jaris.

- Akkor menjünk, sok sikert! – örvendezett a lány

- Nektek is, de előbb – hirtelen a twi'lek felé nézett. – Még eltöltök veled egy félórát, a hátsó kabinban. Tudod, ha egyikünk mégsem térne vissza.

Hát, ezen tényleg nem lehetett mit magyarázni.

Selene megragadta a kezét, s szinte már ő kísérte hősüket a kabin felé (és nem fordítva). Fenn még a seggét is megfogta, nehogy bárki is másnak vélje azt, ami – (mert a szex még véletlenül sem jutott eszébe senkinek, még Carlosnak sem!)

Mira vegyes érzelmekkel nézte, ahogyan elmennek, a többieket nem zavarta különösebben a dolog. Hadd csinálják, ők legalább már megtalálták egymást. Csak hát Wess, mint a mostoha gyermeke, egy kicsit másként élte meg Fenn akciózgatását. Nincs különösebb baja Selenevel, de akkor is olyan fertelmes, idegen gondolat az, hogy az ő nevelőapja éjjel-nappal kefél vele. Féltékenységet okoz.

De megeshet, hogy most látják egymást utoljára... megérdemlik azt a fél órát.

***

Megkeresni valakit egy városban, ahol félmillió ember lakik – a többi idegen, ezért legalább ennyivel le lehetet szűkíteni a kört – sosem valami egyszerű feladat. Eddig Mira azt sem tudta, hogy él, most meg olyan, mintha az Erő már szándékosan nyomra akarná vezetni. Mert erre sosem menne egy épelméjű ember, ha egy személyt akarna megtalálni a rengetegből. Senki sem fordulna meg és menne a várost körülölelő hegyek irányába, a lehető legelhagyatottabb hely felé.

- Utálok gyalogolni! – bosszankodott Ventris.

- Én meg gondolkodni – köpte oda Carlos. – Ne nyafogj már!

- Nyugi, már mindjárt ott vagyunk – próbálta megnyugtatni Mira.

- Egyáltalán miért megyünk erre? Honnan tudod, hogy az a csaj itt van?

- Mert ismerem – erősködött a lány, aztán csak megpillantott valamit, ami Hedvig ittlétéről tanúskodik: házakat. A folyó mellett egy kisebb falu feküdt, szép, nagy, öreg

lakhelyekkel – ezek még mindig modernebbek voltak, mint amilyenek egy Föld nevezetű, távoli, mitikus helyen vannak (állítólag onnan jött ez az egész történet).

- Jokerskérdés: melyik házban is lakik? – tekintett körbe Ventris. Annak örült, hogy végre találtak valamit, de a lányt még meg is kell keresni. Ahhoz pedig végig kell járni a házakat, ami még több gyaloglást és felesleges szövegelést jelent.

- Ott – mutatott az egyik házra Mira, amely pont olyan volt, mint az összes többi. Kék volt, nagy, meg szögletes, de azért egy picit lekerekített. A fiatal Wess nem merte bevallani, hogy elég szoros érzelmek fűzik őket egymáshoz, és ezért tudja olyan jól, hol is van éppen Hedvig. Azért sem lenne jó dolog elmondani, mert még nem biztos benne, hiszen volt, amikor halottnak vélte – ha azt elhitte, akkor most is tévedhet.

- Annyira örülnék egy mézeskalács-házikónak... – sóhajtott fel Ventris.

- A kemence is neked – jegyezte meg Carlos viccesen.

Kis menetelés után eljött a nagy pillanat. Mira izgalommal a szívében kopogtatott, aztán várt, csak azért, hogy ne történjen semmi. Nem adta fel, megint bezörgetett az ajtón, de akkor se történt semmi. Megint kopogtatott, és...

Csak kinyílt az az otromba bejárat.

Egy szép, tizenkilenc éves lányka nyitott ajtót, aki egy kicsit alacsonyabb volt az ex-jedi ex-tanítványánál. A szép arcához kék szemek párosultak, amelyet selymes, nem túl hosszú, fekete haj keretezett. A ruházatán látszott, hogy jó élete van, nem látszott rajta egy folt, vagy gyűrődés sem. Neki kedves, örömteli sors jutott.

- Mira? – képedt el a fiatal, aztán azonnal átölelte őt. Wess eleinte meglepetten, aztán már örömele karolta át a lányt.

- Akkor most ő az? – csendült fel Carlos.

Aztán kapott egy taslit Selenetől.

- Hülye – vágta hozzá a twi'lek.

- Úgy hiányoztál... – sisteregte Hedvig.

- Te is nekem – mosolygott Mira. – Mondd, mi történt veled? – erre Hedvig elengedte őt, s boldog, örömteli arccal mosolygott az új jövevényekre.

- Gyertek be, körbevezetlek! – azzal már meg is indult a büszkeségei felé.

Mira nagyon megkönnyebbült azon, hogy senki más nem tartózkodott a házban – érezte volna az idegenek jelenlétét. A ház állapotának is örvendett, mert ez tényleg egy jól berendezett, tiszta, igényes lakhely. Ahogy végighaladtak a szobákon, mindenütt festmények, rajzok és egyéb művészi alkotások sorakoztak a falakon.

- Ezek honnan vannak? – tekintett körbe Ventris. *Mennyit érhetnek?*

- Én csináltam, művész vagyok – közölte Hedvig nagy természetességgel. Ő már megszokta, hogy tud festeni, rajzolni, szobrászkodni (csak nem tuja cipelni őket). A kijelentés hallatán mindenkit elfogott egyfajta csodálat, afféle döbbenet, csak Mirát nem. De azért ő is mosolygott, elismerte őt a smaragdzöld szemével.

- Örülök, hogy visszatértél az álmodhoz – mondta őszintén a lány.

- Miért van az a sejtésem, hogy ti többek vagytok, mint barátok? – mérte fel őket Selene, s feltűnt neki, hogy nagyon összeillenek ők ketten.

- Együtt dolgoztunk pár évig abban a koszos kis étteremben, ennyi az egész – szögezte le Hedvig, és Mira is helyeselt.
- Szarért-húgyért dolgoztunk, nem volt fedél a fejünk felett, ezért talán egy kicsit szorosabb barátság van köztünk, mint a legtöbb munkatársnál – tette hozzá Wess. – Jó lenne, ha nem kezdenétek hasonlítani minket...
- Jól van, nem kell tüzeskedni – csitítgatta Selene. – A ti dolgotok.
- Inkább menjünk fel a hajóra – vetette fel az ex-tanítvány. – Messze van az a rét – mármint a találkapont, ahová a hajónak rövidesen landolnia kellene.
- Ha Fenn ideér egyáltalán... – engedte ki a legnagyobb félelmét a Shmir.
- Nem lesz baja.

***

Hogy lehet ilyen bűdös egy templomban? Óh, hogy „ősi” templomban... – jegyezte meg a gondolatai közt Fenn. Minél mélyebbre ment ebben a sötét, elátkozott kis vesztőhelyen, annál biztosabb volt benne, hogy jó döntést hozott az előbb. Ez nem a legénységnek, ez nem a családjának való hely. Ide egy igazi mester kell.

Meg kell hagyni, nem sokat súgott neki az Erő, eleinte, aztán már olyan volt, mintha ordított volna. Ex-jediként már megint azt hitte, hogy a bolondját járhatja vele ez a misztikus mumus, de azonnal visszaszívta az egészét. Már hallotta, hogy tényleg baj van. Valami történik itt, valami kattog, serceg, törik és hasad. Fenn immár az emberi kíváncsiság vezette. A kezébe vette a fénykardját, aztán futni, szaladni, rohanni kezdett. Az eonokat megélt kövek csak úgy ropogtak a bakancsa alatt.

A sötét folyosók és a különös lármák egy csarnokba vezették, amely olyan volt, mint valami tanácsterem. Ő a legfelső szinten, a szónokok helyén állt, az odalent lévő, kör alakú részen pedig egy kisebb hadsereg is elért volna. Nem számított rá, hogy bármit is talál egy törött droidnál, ezért nagyot nézett, amikor hat fénykardot látott odalent. A sötétben nem látszott más, csak a pengék hevesen izzó démona.

Négy vörös, egy lila és egy zöld penge járta a heves táncát, a sith kardok négy különböző irányból ostromolták a másik két pengét. Ez a kettő közel volt egymáshoz, olyan közel, hogy biztosan háttal állt a két jedi – ki más használna zöld, illetve lila fénykardot? Fenn egy darabig még elgondolkodott rajta, hogy melyik oldalra álljon, vagy egyáltalán állást foglaljon-e a küzdelemben, de csak kötelezte a vére. Napról-napra épebb az elméje, napról-napra közelebb kerül a Jó oldalhoz. Hiába vörös az a penge, ő hamarosan a jó, az elnyomott és a becsületes követe lesz.

Mély levegőt vett, aztán levetette magát a mélységbe.

Hatalmas robaj, s döbbszent tekintetek szegélyezték a pillanatot, amikor az Ex-jedi földet ért. Az öklével és a térdével tompította az esést, mégsem látszott rajta a fájdalom, biztosan acélból kell lennie. Hamar felegyenesedett, lerázta magáról az ősi porokat, aztán aktiválta a fénykardját. A vörösösen izzó kard nem tévesztette meg a többieket, ilyen körülmények közt csak az Erővel lehetett látni, márpedig egy jedi és

egy nem túl jedi teljesen más kisugárással rendelkezik. Mind a négy Sötét Jedi tudta, hogy Fenn ellenség, mintsem barát. Ő is tudta, ki melyik oldalon áll.

Hamar támadásba lendült az, akit csak Ex-Jedinek neveznek.

Az erősítés érkezésével megbomlott a „Sith” szervezettsége. Megszűntek egy lenni, megszűntek egység lenni. Az egyik Sötét jedi megbontotta a jól begyakorolt alakzatot, és már neki is rontott volna Fennek, ha nem ő támad előbb. Két kardcsapás után kijátszotta az ellenfelét, aztán levágta a karját és kettéhasította a mellkasát.

Ez könnyen ment – jegyezte meg Fenn, aztán tovább folytatta a küzdelmet. A szeme sarkából jól látta, hogy a zöld fénykard megakasztja egy másik Sötét jedi pengéjét, a lila pedig átdöfi a fiú testét. Túl nagy összhang volt a két kard közt, hogy két különböző személy forgassa őket.

Időközben egy újabb támadó érkezett Fenn elé. A fiú az ex-jedi fejét kívánta leszelni, aki könnyű szerrel lebukott, aztán kontrázni kezdett. A Sötét jedi védett, aztán megint támadni akart, de Jaris kirúgta a lábát. A sötétben nem látta az arcát, csak annyit tudott, hogy ellenséggel állt szemben. Le is döfte a támadót. Így már csak egyetlen ellenfél maradt, a két kardos egyén hamar eltaszította az útjából egy erőlkéssel. Fenn csak annyit látott, hogy a fiú elrepül a fénykardjával együtt, aztán egy koppanást hallott. Kihuny a vörösösen izzó penge ádáz fénye.

- Ki vagy? – meredt az idegen felé Jaris rettegett, vörös kardja.

A manusz megforgatta a kezében a zöld kardot, aztán szikrák csaptak ki a hegyes markolatából, s csakhamar a földön kötött ki. Fenn egy koppanást hallott, aztán egy másik, sárgás penge gyúlt az eldobott kard helyébe.

Azzal csak megszólalt a rejtelmes idegen.

- Nem mondom meg – mormogta a szúrós hang, aztán kialudt a sárgás fény. – A jó rézangyalát... – káromkodott egyet. Megint eldobta a kardot, megint belekotort a zsebébe, aztán az Erő azt súgta Fennek, hogy a képe felé száll valami.

Fenn reflexből elkapta, aztán észrevette, hogy ez egy fénykard.

- Tessék, erre még szükséged lesz – dörmögte a hang.

- Hm... oké – neki aztán nincs nehezére egy tartalékkard. Úgy döntött, ezt is a kezébe veszi, mert még az életben nem küzdött két pengével. A legtöbb embert ez inkább hátráltatná, mert nincs hozzászokva a kétkezes fénykardhasználathoz, de Jaris most nyitott volt az új dolgokra. – Nincs még néhány felesleg?

- Nincs, csak ötöt találtam. Ebből már egyet szétvagtak, háromról kiderült, hogy selejt, és neked adtam az utolsót. Ne kérdezd ,miért, csak örülj a fejednek!

- Oké, öhm... izé... Mr. Önjáró Fénykardautomata.

- Gúnyolódsz? Sebaj, pár perc és úgyis meghalunk, mind a ketten.

Fenn eleinte nem értette a dolgot, aztán már megint kiáltozni kezdett az Erő. Egy vörös penge gyúlt a távolban, az egyik emelvényen. Ezt egy újabb és újabb követte, mígnem valamennyi megtelt a Sith jellegzetes színével. Egyedül a főpódiumon nem látszott semmi, de mégis... olyan különös Sötétség ölelte körül azt a helyet.

- Megöltünk egy csapat tanoncot, most pedig megjöttek a társaik, hogy a fejünket vegyék érte – dörmögte az ismeretlen férfi.

Erre egy duplakard gyúlt a főpódiumon, vörösre festve a sötétséget.

- No lám, megjött a mester is...

***

- Hol van már? – forgatta a szemét türelmetlenül Ventris.

- Nyugi, ha baj lenne, azt megérezném... remélhetőleg – nyugtatgatta Mira, nem sok sikerrel. Nem hiába, az sosem jelent jót, ha valaki három órát késik.

- Akárhogy is, nem jön – bosszankodott Carlos is. – Valahogy el kéne ütni az időt.

- Van itt egy szép tavacska, nincs valami messze – mutatott Nyugat felé Hedvig, s már innen is jól lehetett látni ezt a bájos, tiszte kékséget. – Mártózzunk meg benne! Na, ki tart velem? Én már voltam ott, egy stranddal is felér!

- Végül is, ha késik, akkor késik. Élvezzük ki a pillanatot – helyeselt Mira. – Lehet, hogy ez az utolsó, ami megadatik nekünk.

- Már akinek – jegyezte meg Selene. – Hedvig, akkor veled mi lesz? Úgy értem, jó életed van, legalábbis nekünk nagyon úgy tűnik. Jobb, mint ami nekünk van.

- Ha már itt tartunk, mondd csak, hogy jött neked össze az a ház? – szállt be a faggatózásba Leana. – Ne vedd sértésnek, de te nem koldus voltál?

- Azon az átkozott kis holdon igen – sóhajtott fel Hedvig. – Semmim sem volt, amikor idejöttem, se papírok, se számla, csak egy szakadt ruha és némi szárazkenyér. De itt a népek sokkal kedvesebbek, mint odaát. Senki sem kérdezte, hogy ki vagyok és honnan jöttem, ezért megtarthatam a titkomat, és hamar állást szerezhettem. Takarítottam, de legalább egy kellemes helyen. Összejött annyi, hogy béreljek egy kisebb albérletet, ahol már nyugodtam festhettem és rajzolhattam. Különös, de már az első kiállításomon hatalmas sikernek örvendtem; befutottam, mint festő és... a többit már nem nehéz kitalálni. Jól megszedtem magam, úgyhogy felmondtam és kiköltöztem ide. Tetszik a friss tiszta levegő, meg a sok élettér. És veled mi történt, Mira? Nagyon sokat izgultam érted – fordult hirtelen a lány felé.

- Én... hát, az egy elég hosszú történet. Egy szavát sem hinnéd el.

- Na, neked azért csak keveset nem hiszek el.

- Jó, tegyük vele egy próbát – szedte össze magát Mira. – Mi lenne, ha azt mondanám, hogy eddig halottnak hittelek, s csak akkor tudtam meg az igazat, amikor eladtam magam rabszolgának, és pont Sladek volt a „futtatóm”?

- Azt, hogy megbolondultál. Sladek izmos ugyan, de túl együgyű ahhoz, hogy bármi komolyat is kezeljen. Szegény még a jobb és a bal oldalt is össze szokta keverni... no meg, az embersége se hagyná, hogy erre vetemedjen.

- Na látod, jobb, ha inkább nem zaklatunk a valósággal – szólalt meg Selene is. – Inkább maradj a tökéletes kis életednél, itt csak a baj vár rád.

- Még nem mondta, hogy velünk jön – jegyezte meg Carlos.

- Persze, hogy megyek! – szögezte le Hedvig.

- Na, most már mondta – brillírozta az intelligenciáját Dahn.

- Majd kerítünk neked egy helyet, van, csak át kell rendezni a kiosztást. De akkor biztos, hogy hátra akarod hagyni a boldog életet? – kérdezte Mira aggódóan.

- Nem fogom, csak veletek tartok egy kis ideig. Mondjuk egy évig.
Erre Carlos, Leana és Selene is elnevette magát.
- Ez a legénység még egy éve se verődött össze, csillagom...

- Na, de akkor mi lesz azzal a tóval? – törte félbe a kínos helyzetet Mira.
- Én megyek, velem tartasz? – fordult felé Hedvig.
- Persze, tegnap úgyis elfelejtettem mosakodni. Most mi van? Megecsik.
- És ti? – fordult Wess társai felé a lány.
- Köszí, de én inkább maradok és nézem az eget – sóhajtott egyet Selene. – Hátha visszajön, *de ha mégsem, akkor örökké itt fogok állni.*
Azzal Ventrisre szegeződött Hedvig kedves tekintete.
- Igen, majd pont én fogok levetkőzni! Engem még senki sem látott meztelenül, na jó... csak Carlos – na, ez már több kérdést vetett fel, mint megválaszolt.
- Az mikor volt? – pislogott Mira értetlenül. *Hogy maradhattam le róla?*
- Amikor ez a gungan benyitott a fürdőbe, és tíz percig az visszhangzott a hajón, hogy „*Ezaz, tudtam, tudtam!*” – tisztázta a dolgot Selene. – Mira, te még, vagyis... már nem voltál velünk. Tudod, amikor még kóboroltál.
Tudtam, hogy nem kellett volna megtenni – bosszankodott magában a fiatal.
- Egyébként, aznap valaki leütötte őt egy lapáttal – tette hozzá Ventris.
- Oké, ezt megtudtuk – mondta még mindig sajnálkozva Mira. – Carlos, tudom, hogy te szívesen bejösszél...
- De be ám! – fakadt ki belőle a telhetetlen gyermek.
- De nincs az az Isten, hogy téged odaengedjünk – egészítette ki Hedvig.
- Kár... mindegy, akkor menjetek. Jó lubickolást!

***

- Mondd, benned ilyenkor semmi halálfélelem nincs? – törte meg a csendet Leana.
- Miért? – tetette az értetlent Carlos. – Én csak szépen lehasaltam egy bokor mögé, ahonnan pont tökéletes rálátás nyílik a tópartra, ahol Mira és Hedvig pont fürdeni készül. Nincs ebben semmi rossz. Különben is, ti is itt lapultok, nem?
- Ha Mira netán vízbe akarna fojtani... nos, mi szurkolni fogunk neked... hogy minél lassabb és erőszakosabb halálad legyen – leplezte a valódi okot Selene. Az igazat megvallva, Leana ment először Dahn után, ő meg egyedül maradt. Ott állt, aggódóan szemlélve az eget, és úgy döntött, bármi is történjék Fennel, nem éri meg lemaradni egy olyan szép pillanatról, mint amikor Carlos lebukik.
Mert Selene úgy tippelte, hogy az egyetlen ok, amiért Ventris a világ legrosszabb lövésze után eredne, az az, hogy szépen lelökje innen, egyenesen a tó kék vizébe. Nem valami meredek az a lejtő, ahol a kérdéses bokor van – ami mögé bebújtak –, de azért egy jókora lökéssel, és mondjuk egy harmadik fél segítségével, könnyen a lányok elé lehet terelni a Carlos nevezetű, perverz vadat.
- Na, kezdődik! – örvendezett a pillanatnak Dahn.

Elsőként Mira kezdett vetkőzni, sajnos Carl pont a kis barátjára volt kíváncsi, de azért örült a látványnak. Még a nyála is csorogni kezdett, amikor Wessről lekerült a melltartó, és egy jókora bot akaszkodott a lejtőbe, amikor a bugyira is sorkerült. Hedvig nagyjából ekkor kezdte el a műsort, benne sem kellett csalódnia a sokat nem látott ex-birodalminak. Mindeközben Leana és Selene már alig várta a pillanatot, amikor Carl belebucskázik a tóba, de ehhez koordinálni kell a fáradozásait.

- Mibe fogadunk, hogy háromra jön egy hullócsillag? És egyenesen a tóban köt ki? – utalt a dologra Selene, úgy, hogy tök egyértelmű legyen mindenki számára (akinek van agya). Dahn nem sejtett, nem is sejthetett semmit.

- Egy... – kezdett számolni Ventris.

- Kettő... – folytatta a számolást Selene. Eközben a két lány már bent járt a víztükörben, a derekukig is belemerültek a szép, tiszta vízbe.

- Három! – emelte fel a hangját Leana és egy jó nagyot taszított Carloson. Mivel Selene nem segített, ezért nem tudott elég erőset lökni, így Dahn megúsza a kínos pillanatot. A kérdés csak az, hogy Selene miért nem tett semmit?

- Mi a jó... – tátotta a száját Shmir.

Héj! – fordult volna hátra Dahn, amikor neki is feltűnt a minden szempontból rendkívüli esemény. – E... ez, ez, ez, ez... ez... ilyen nincs... – hebegte döbbsenten.

- Ne... ezt ne... ne... – lesett Ventris, mint bárány az újkapura.

- De... de... Oké, valakinél van popcorn? – döbbsent rá Dahn, hogy ez nem csak egy különleges pillanat, ámde tökéletes is egyben.

Selene máris rácsapott egy jó nagyot.

- Barom! – mondta neki rosszallóan.

- Most mi van? A baj már megtörtént, már nem maradt más, mintsem kihasználjuk azt a kis időt, amíg Fenn visszaér. Mert akkor el kell mondani neki, hogy mi történt, és az illet nem lehet elhallgatni – ebben kivételesen igaza volt.

- De, ha megtudják, hogy te itt voltál és kukkoltál, akkor nem csak a golyóidnak anyyi, de a virslidnek is – röhögött előre is Ventris.

- Meg a fejednek is... – jegyezte meg Selene.

- És ha mégis eltitkolnánk? – rémült meg Carlos.

- Nem.Mmost az a helyes, ha odébbállunk, megvárjuk a Reavert, aztán közösen továbbadjuk a dolgot Fennek. Mind benne voltunk, mind vállaljuk a felelősséget.

- De, de... oké – törődött bel Carlos. Még egy utolsó pillantást vetett a csókolózó lányokra, aztán a világ legnehezebb szívével hagyta ott őket.

Hadd csinálják, ha olyan sokat vártak rá.

***

Egyik fénykard érte egymást a másik után, sorra pattogtak az apró kavicsdarabok és a szikrák. Fenn már meg sem tudja számolni, hogy hány Sötét jedivel számolt le, bizonyára rendkívül képzetlenek lehetnek a jól felszerelt fiatalok.

Ám volt valaki, aki azért tudott is: a duplakardos egyén, a Sötét mester.

Néhány heves karmozdulat után az ex-jedi elég közel került hozzá, hamar meg is ostromolta a sötétben megbúvó rettenetet. A társa is szívesen besegített volna, ám ő túlságosan is el volt foglalva a többiekkel. Meg kell hagyni, a lila kardjával elég szépen, nagy számban kaszabolta őket. Hol lehasította az egyik fejét, hol levágta a másik lábát, miközben erőlkésekkel taszította el magától a többit.

Ez időt adott Fennek, amit nem habozott kihasználni. Egy rúgással hátrébb küldte a fekete köpenyes férfit – ennyit azért látni lehetett a fénykardjaik által kibocsájtott fény miatt –, aztán máris lesújtott rá. Neki két kardja volt, míg a másoknak egy, de az két pengével rendelkezett. Mindkét harcstílusnak megvannak a maga előnyei s hátrányai, de a tudás az, ami félresöpri a negatívumokat, és tökélyre viszi az erényeket.

Jaris a jobb kezében tartott, vörös pengével úgy akarta kettészelni a támadó fejét, mint egy görögdinnyét. Azonban a Sötét jedi kivédte a támadást, s máris forgatni kezdte a kardját. A mozdulatok a kék kardot is visszaverték, és reménytelenül rossz helyzetbe hozták Fenn jobb kezét.

Ne légy bolond! – visszhangzott az elméjében. Elengedte a vörös kardot, s még azelőtt elrántotta a kezét, hogy levághatta volna az ellenfele. Az nem kifejezés, hogy örült neki, hogy ma nem lesz belőle nyomorék, de azért bánta a kardja elvesztését. A markolatot darabokra szedte a két vörös pengével bíró veszedelem, ami máris hátrányos helyzetbe hozta az ex-jedit. Azonban ő nem adta fel.

Egy jókora kardcsapást intézett megmaradt kardjával, amit már megint megfogott az a szemétláda. A két penge sercegve feszült egymásnak, amikor Jaris gyorsan elrántotta onnan a bal kezét, aztán a jobb kezébe dobta a fegyverét. Már megint ügyeskednie kellett, hogy ne szeljék darabokra, de végül csak eredményt ért a taktika. Ő a jobb kezével tud rendesen vívni, azzal van a legtöbb esélye, hát hamar keresztül is döfhetette az ellenfelét. A duplakard pengéi kialudtak, aztán Fenn még egy utolsó pillantást vetett az ellenfele arcára, akit zabraknak tippelt. Egy néma pillanat után kihúzta belőle a kardját, s újult erővel vetette... volna be magát a küzdelembe.

De már senki sem maradt, csak ő és az idegen pártfogó.

- Szép munka volt – mondta elismerően a férfi.
- Most vagdostunk le vagy harmincat ezekből, és te annyit mondasz, szép munka volt? – mondta számonkérően Fenn. – Még azt sem mondtad el, mit keresel itt.
- Ki kellett irtani a fészket. Ez a zabrak nem sith, legalábbis egy ideje... de komoly galibát okozhatott volna, ha sikerül kiképeznie ezeket a tanoncokat. Még a képzésük elején jártak, az alapoknál, nem voltak többek egy rakás erőhasználó suhancnál, akik találtak egy nagy láda fénykardot a karácsonyfa alatt. De később rettenetes harcosok válhattak volna belőlük. Jó döntés volt most elintézni őket.
- Ezt azért vitatnám. Nem tudhatod, később mi vált volna belőlük.
- Szörnyetegek, lelketlen bábok, akik százakat mészárolnak le, hogy kielégítsék a mesterük óhaját. Ne csak arra gondolj, akiket megöltél, hanem azokra is, kiknek megmentetted az életét. Összességében több jót okoztunk, mint rosszat.
- Attól még nem lesz helyes. Csak azért tettem, mert nem volt választásom.

- Akkor különböző nézeteket vallunk, pedig nem is vagyunk olyan mások. De mindegy, túl sok vér folyt ma, egyébként se vagyunk ellenségek. A kard a tiéd lehet, nekem egy is elég lesz. Az a vacak úgylis tönkremegy... idővel.

- Csak úgy elsétálnál?

- Mindig azt teszem – mondta a férfi, aztán elfordult és megindult a kijárat felé.

- Ugyan már Sigil, legalább egy fuvarat fogadj el! A régi idők szellemében.

- Miből jöttél rá? – mosolyodott el a sötétség leple alatt az öreg.

- Lila fénykard, harc közben sárgásan villogó szemek, az a rekedt hangod, ami egy évig is az ember fejében marad, amint egy szót is meghall tőled, a betegesen hatékony harcmódorod és ilyen apróságok.

- Na jó, azt hiszem egy fuvar még belefér, meg talán egy kis maradás is – tetett egy kis elgondolkodást az öreg. – Egyébként mi hajtott ide?

- A Lázadás, kellene az Invincible prototípus helyzete. De nem megyek mélyebbre, túl kockázatos. Attól tartok, azt már sosem tudjuk meg, ahogy a küldött sorsát sem.

- Én vagyok az, pont arra bóklásztam, amikor meghirdették a dolgot.

- Te? De azt mondták róla, hogy már meghalt.

- Na és? Az életem során engem huszonhat alkalommal nyilvánítottak halottnak, és tizenhétszer el is temettek. Azt hiszem, ezzel együtt huszonhét lesz.

- Nos, akkor közösen tudtunk meg semmit.

- De, én már megszereztem az információt, azonban még maradtam egy kicsit öldökölni. Tudod, nem bírom, ha bárki is életben marad, aki nem érdemli meg a létét.

- Tehát ezt csináltad az elmúlt tizenhárom napban. Öldököltél...

- Nem, egy kicsit sziesztáztam is.

- Az nálad nem ugyanaz?

- Hát... inkább menjünk...

***

Úgy hatórányi késést követően, a Reaver szép lassan leszállt, és már nagyon várták az odalént lévőket. Nagy titok lapult a szívükben, ami úgy helyes, ha az apa, vagy a hozzá legközelebb álló személy – tehát Fenn – tudomására jut, mihamarabb.

Ő éppen a küldetés eredményeit beszélte meg a Lázadókkal.

- Igen Qua admirális, az embere él és megszereztük a kért információt.

- Hadd lássam – mondta az adáson át torzuló hangon a mon cala.

- Majd ha visszaértünk, egy ilyen információt nem lehet biztosítatlan csatornán közölni. Számomra semmi sem privát, ami komon hangzik el.

- Megértem, jöjjenek vissza, amint csak lehet. A jutalmukat elosztjuk, de nem aggódjon, így is sok marad a maga kis bandájának.

- Nekem nyolc – mondta lazán a férfi. – Mellesleg lenne egy kérésem.

- Sajnálom, de mi nem tartunk twi'lek szolgálókat – vágta rá rutinból Qua.

- He? – vakarta a fejét Jaris.

- Óh, elnézést, általában az összes csempész ezt szokta kérni. Mindegy, bökje ki!

- Szeretnénk részt venni a végső támadásban – erre alaposan meghökkent Qua.

- Felesleges, ha annyira meg akarnak halni, menjenek csak a Taris közelébe. Volt ott egy támadás, ami miatt különösem sok csillagromboló van arrafelé, de a magafajta nem tud az ilyesmiről. Na, ők örömmel szétlövik magát, ha ezt óhajtja.

- Komolyan gondoltam – szögezte le az ex-jedi.

- És mit akar tenni? Addig püföli az öklével, amíg szét nem hasad?

- Nem arra gondoltam, hogy megbénítjuk a hajót. Mire az önök erői odaérnek, már nem marad belőle más, mint egy nagy rakás, alvó fémrengeteg. Könnyedén el fogják pusztítani, minimális veszteségek mellett nyerhetnek.

- Igen, és mégis hogy akar felosonni a fedélzetre?

- Az legyen az én dolgom, maga törődjön a magáéval. Már alkalmam volt megcsodálni a tervrajzokat, úgyse fogja elhinni a maga fajta, konok admirális, aki még a teljes nevét sem hajlandó elárulni, de tényleg átnézhettem már a konstrukciót. Nem vagyok szakértő, de én úgy látom, nincs különösebb gyengepontja, ez nem a Halálcsillag... Bár oda is rakhattak volna valami rácsot.

- Ackbar admirális úgy saccolja, hogy négy-öt mon calamari cirkáló meg tud birkózni a fenevaddal. Monthma adott nekünk hármat... kettővel kevesebbet, mint a múltkor, pedig akkor csak a tervrajzok megszerzéséről volt szó... Érthetetlen. Nem tudom, miért mondom ezt magának, de a lényeg annyi, hogy az a hajó már csaknem teljesen elkészült és nekünk nincs meg a tűzerőnk ahhoz, hogy elpusztíthassuk. De meg kell próbálnunk. Ha meg tudja bénítani, tegye.

- Mi az, hogy már készen van? – dülledtek ki Fenn szemei.

- Siettek...

- Értem. Nos, akkor majd szedjük a lábunkat. Kívánjon szerencsét!

- Remélem valamennyien épségben megússzuk a küldetést. Mellesleg, a teljes nevem: Vontaqua'araquacuacva'quavaqka Akvataqu'ekvaquata Qua – azzal az adás véget ért. Fenn utólag úgy döntött, hogy erre tényleg nem volt kíváncsi.

Na, ezt hogy írták föl a naplóba...

Jóformán még véget sem ért az adás, máris megzavarták a pillanatnyi nyugalmat. Elsőként Selene, aztán Ventriss lépett be a kabinba, s végül Carlos is odakullogott, féltve a méltóságát – és persze a férfiasságát. Nagy balhé lesz, ha Mira megtudja.

- Áh, már fel is értetek? Boccs, hogy nem tudtam korábban jönni, vagy egyáltalán köszönteni titeket, de ez egy ménkű nehéz feladat volt. Most jelentettem.

- De azért egyben vagy? – kérdezte aggodalmasan Selene.

- Persze, nem nyilvánvaló? – az ex-jedi csak most kezdte észrevenni, hogy valami nem stimmel ezzel a látogatással. Túl komor a hangulat. – Mi a baj?

- El kell mondanunk valamit – sóhajtott fel a twi'lek.

- Miráról van szó – tette hozzá búskomoran Leana. Szégyellte magát – egy kicsit.

- Tisztán érzem a jelenlétét, a kabinjában van. Akkor nem esett baj... hm, mi lehet az, ami elég drámai ehhez búskomor pófához, de nem okoz neki fájdalmat?

- Hát, hogy is mondjam... – próbálta finoman fogalmazni Selene.

- Mira... nos, hát... Mira... – kereste a megfelelő szavakat Ventiss is.

- A lányokkal szereti – vágta rá nemes egyszerűséggel Carlos.

- Óh, ja hogy az – forgatta a szemét Fenn. – Igen, Mira meleg. Ezen kívül?
- Öhm, te... te tudtál róla? – vakarta fejét Selene. Ventris is utánozni kezdte.
- Hát persze, hogy tudtam róla! Hétéves kora óta nevelem, azt is tudom, mikor vizelt be utoljára. Nem mintha akkoriban... áh, ezt elcsesztem. Nem szereti nagyon hangoztatni, ezért csak azoknak mondja el, akikben őszintén megbízik. Örülök, hogy végre veletek is eljutott erre a szintre.
- Hát... ez az, hogy nem jutott – vakarózott már Carlos is.
Fenn furcsállva nézte ezt a kis vakarózóversenyt, aztán csak megszólalt.
- Akkor meg honnan... óh, a jó életbe.
- Láttuk Hedviggel, azt hitték, hogy egyedül vannak, de...
- Carlos hibája! – mutatott rá Ventris.
- Ti meglestétek őket? Jó, új szabály: délelőtt és... és délután között az egyikőtök sem mehet a kabinom közelébe, ha Selene is ott van.
- Még én se? – kacagott fel Shmir.
- Hát, úgy elég magányos lenne – osztotta a kis nyelvbotlás örömét Fenn.
- Ez ostobaság, nem szoktunk hallgatózni!
- Főleg én nem! – mondta Carlos is.
- Oké, rólad senki sem feltételezné... de térjünk vissza a tárgyhoz. Te Hedvigről is tudtál? Mert nem úgy tűnt, mintha meglepődte volna – ecsetelte Ventris.
- Mert elmondta, nem sokkal azután, hogy felszedtük – mondta Fenn.
- Elmondta? Miért van az, hogy ő mindig elmond mindent, de mi sosem tudunk semmiről? Jó, az oké, hogy nem akarja elmondani, de...
- Azért, Ventris, mert ezt csak négyszemközt mondja. A lelkét is kisírta, amiért Hedvignek hátra kellett maradnia, de nem tehettek mást, olyanok voltak a körülmények, amilyenek. Óó... – akadt el a lélegzete.

- Sziasztok, miről beszélgettek olyan jóízűen? – szédült be közéjük Mira. Valami miatt senki sem akart megszólalni. – Na, gyerünk, avassatok be!
Erre mind a két nő szolidan bökdösni kezdte Carlost.
- Épp arról volt szó... hogy mit csináltatok a tóban... – nyögte ki Dahn.
- A mi... a miről? – képest el a lány. – Ott semmi sem... történt. Most miért néztek így? – valahogy nem tudott rájönni, mik ezek a sajnálkozó tekintetek.
- Láttuk... izé, látta – mutatott Dahn-re Ventris.
- Látta...? De... te jó ég... – sóhajtott fel szegény. – Te láttad?!
- Mind a hárman meglestek titeket – jelentette ki Fenn közömbösen.
- De... – tátotta a száját Mira, aztán erőt vett magán, s rövidesen felsóhajtott. – Jó, nem érdekel. Leszbikus vagyok, most örültök? Nem értem... miért kell leskelődni? Nem gondoljátok, hogy az ember nem véletlenül akar magának lenni?
- Amúgy már megbántam a leskelődést, egy életre... kérek, ne herélj ki!
- Én is – tette hozzá Ventris.
- Természetes, de én is megelégettem – mondta végül Selene.
- Oké... – sóhajtott még egyet Mira. Annak ellenére, hogy úgy érezte, szinte leparázslík a képéről a bőr, csak felülemelkedett a haragján és a szégyenérzetén. –

Már egyébként is rég el kellett volna mondanom. A barátaim vagytok, igazán megérdemeltétek volna, hogy ne így derüljön ki. És, és én el is akartam mondani, főleg neked, Selene, veled mindenképpen megosztottam volna. S ezt nem azért mondom, mert nemsokára te leszel a nevelőanyám...

- Az anyád?! – ugrott fel a döbbenettől Fenn.

- Miért, talán gond lenne? – fordult felé csalódottan Selene.
- Nem, nem, egyáltalán nem... nem, nem... csak izé... gyorsan jött – hadarta a szavakat Jaris. – Úgy gondolom, én izé... azt akarom mondani, hogy, hát...
- Hát? – kezdte elveszteni a türelmét Selene.
- Szerintem... izé, hát... szerintem működhetne, ha úgy... izé, hát...
- Ennek nem automatikusan kéne jönnie? – ingatta a fejét továbbra is a twi'lek.
- A férfiak másképp gondolkodnak – hozta fel az ex-jedi védelmében Carlos.
- Hát... – mondta tovább Fenn. – Mióta is vagyunk együtt?
- Néhány hónapja – dörmögte lehangoltan Selene.
- És még kérdés? Oké... ha, ha túléljük az összecsapást, és ha, valami csoda folytán sikerül is lecsákyáznunk valahol egy kisebb emberöltőre, és nem egy börtönben, akkor szerintem, ha minden jól megy, összeházasodhatunk, ha...
- Egy szóval: igen, vagy nem? – türelmetlenkedett Selene.

***

Sigil a sok harc, a féktelen öldöklés után valami bablevesfélét kanalizgatott. Nem szokott levest enni, de ez különösen elnyerte a tetszését. Legalábbis addig, amíg valaki meg nem zavarta a nyugalmas étkezést.

- Szia, gondoltam beköszönök – mondta Mira szelíden.
- Erre Sigil letette a kanalat és tüzesen nézett rá.
- Mit mondtam neked?! Mi az egyetlen dolog, amit mondtam neked?
- Azt, hogy nem jöjök vissza – harapta az ajkát a fiatal.
- És most hol vagy: itt. Nagyot csalódtam benned.
- Miért, mi mást tehettem volna? – kérte ki magának a kisasszony. – Ő mentette meg az életemet, ő tanított, ő nevelt fel. Nem mehettem el mellette csak úgy, mintha soha az életemben nem találkoztam volna vele. Különben is, már túl vagyok a nehezen, olyan vagyok, mint azelőtt. Már a többiek is megbocsájtottak... nagyrészt.
- Szerencséd, hogy nem vágtak ki a légzsilipen, vagy adtak el egy huttnak.
- Hát, mondjuk az már megt... mindegy, nem érdekes – úgysem akar beszélni róla. Sigil sejtelmesen kezdett kacagni.
- Mindig igazam van – mondta fennköltén.
- Miért? Te azt mondtad, hogy kerüljem el őket, erre visszajöttem.
- Igen, de az, hogy óva intettelek az én utamtól, nem jelenti azt, hogy nem voltam biztos benne, hogy te pont ugyanazokat a hibákat fogod elkövetni, mint én.
- Ugyanazokat? Ezt hogy érted?
- Maradj résen, ezt értem vele. Most pedig menj, dolgom van – mondta az öreg.

Sajnos azzal, hogy a lány elment, nem oldódtak meg a problémái: nem lehetett meg az a kis magánya. Két falat után, Selene kecsesen simult oda az ajtókerethez, és a kíváncsian nézett be a konyhába.

- Hiányoztam? – mondta szinte már gúnyosan, nevetve.

- Aha, már rég olthattam a vérszomjamat – mormogta az öreg. – Mit akarsz?

- Akarok? – színlelte a meglepetését a nő.

- Te mindig szeretnél valamit. Minden, a legapróbb tetted, a legkisebb gesztusod, még a leghaloványabb gondolatod is önző; te mindig akarsz valamit.

- Ez nem igaz – vágta rá, játszva a sértődöttet.

- Oké, akkor nem igaz. Sétálj vissza és felejsük el.

Selene nem tett semmit.

- Csak annyit szeretnék... – kezdte Selene, s egy kicsit kínosan érezte magát.

Sigil már megint kacagni kezdett, de nem is akárhogy.

- Jó, megint igazad volt. Hát aztán? – lobbant fel a nő.

- Nem az... na jó, de az is, csak más is – magyarázkodott érthetetlenül az öreg. – Ez az ipse felvette a lányt, aki meg akarta ölni, aztán kúrni kezdte a nőt, aki kis híján leszámolt valamennyiükkel, és hét fővel megindult a világ legerősebb csatahajója ellen. Én mondom, Fenn tényleg megbolondult...

- Nem vagyok a kancája – szögezte le Selene. – Egyáltalán honnan tudsz róla?

- Sith lovag vagyok, hallok dolgokat, érzek dolgokat.

- Különbösen is, te vele tartasz. Ha ő bolond, akkor te mi vagy?!

- Elpusztíthatatlan – vágta rá az öreg. – Mi is a nagy óhajod?

- Azt szeretném mondani, hogy sajnálom, ami a múltkor történt. Tudom, te nem vagy a megbocsájtás embere, de megkérlek rá: felejsük el azt, ami köztünk van. Én már megváltoztam azóta, legalábbis próbálok más twi'lek lenni. Szóval, ha nem olyan nagy probléma, akkor megfeledezhetnél arról az ígéretről?

- Melyikről? – kérdezte vissza a férfi.

- Az egyetlen ígéretedről, amit valaha tettél nekem.

- Ja, hogy az. Nem változott, egy napon a falhoz foglak támasztani és a pusztá kezemmel fogom kitépni a szívedet. Bocsi, ez az élet.

- De... – erősködött az életéért Selene. – Nem lehetne...

- Nem – vágta rá az öreg bosszúsan. – Nem véletlenül kerültél abba a birodalmi börtönbe. Több van köztünk egy szimpla csetepaténál, vagy egy megbízatásnál. Aznap eltakarítottál egy fontos személyt Ann életéből, és hidd el, neki igazán nem volt sok olyanja. Ő már túl békés, túl jószívú ahhoz, hogy megtorolja a halálát, de én már nem vagyok olyan bárányszívú. Meg foglak ölni, ez az én, ez a rossz énem kötelessége. Te sem tennél mást, ha fordítva alakultak volna a dolgok.

- Hát nem... de, de kérlek, csak adj egy esélyt!

- Te semmit sem érdeemelsz. Már így is túl sokat adtam. Semmi vagy a szememben.

- Akkor miért nem öltél meg eddig? Csak van benned valami megbocsájtás, úgy értem, azóta már eltelt egy kis idő. Ezerszer megtehetted volna.

- Csupán halogattam, de egyszer be fog következni. Megérdemled!

- Te is rászolgáltál már a halálra, többször, mint ameddig el tudok számolni. És ez nagy szó, mert hármas voltam matekból! Nézd... – vett egy mély levegőt –, ez most tényleg nem a legalkalmasabb időpont a bosszúdra. Fenn-el össze fogunk házasodni, megígérte. Újra lesz családom, tudod, hogy mit jelent ez?

- Azt, hogy nem lesz – vágta rá az öreg. – Nem fogom megölni Jaris feleségét.

- Nem? – ráncolta a vékony szemöldökét. – Akkor, most megúsztam?

- Nem ölöm meg a barátom nejét, azelőtt fogom kitépni a szívedet, mielőtt még hozzámehetnél. Nemsokára csatába megyünk, zűrös egy nap lesz az, bármikor megtörténhet bármi. Nem fogod élve elhagyni azt a hajót.

- És mi lenne akkor, ha te halsz meg előbb?

- Engem nem lehet megölni.

- De tételezzük fel. Mi van, ha te halsz meg, és nem én. Ann megtenné?

- Aligha, ő már messze jár innen. Biztonságban van azok mellett, akiket meghagytál neki. Szóval, ha én halok meg előbb, akkor igen, életben fogsz maradni. Ez azt jelenti, hogy amint elérkezik a nagy csata, az egyikünk meghal, a másikunk él. Na tippelj, hogy melyikünk lesz az!